Kunt U ons precies zeggen, hoe laat het was toen U thuiskwam ?"

„'t Is me toevallig door de klok op den schoorsteenmantel opgevallen, dat ik om 5 minuten over half 12 binnenkwam." Winter vergeleek den tijd door de pendule aangegeven met dien van zijn horloge.

„Was U naar een theater geweest ?" zei hij.

„Ja, naar het Daly-theater."

„Het regende nogal erg. Hebt U een rijtuig genomen ?"

„Ja."

„Werdt U opgehouden ? Het stuk eindigde om vijf minuten over elf."

„Er heeft een ongeluk van weinig beteekenis met mijn taxi plaats gehad."

„Wat voor een ongeluk ?"

Theydon legde het nader uit.

„Hoogstwaarschijnlijk kunt U den bestuurder wel ontdekken," lachte hij, „en kan hij mijn alibi bewijzen."

Zijn toon scheen Furneaux te ergeren ; hij kwam tusschenbeide :

„U schrijft immers romans ?"

„Ja."

„Sensatie-romans ?"

„Soms wel."

„Dan moest 't U dol van nieuwsgierigheid maken om in zoo'n eersten rangs moord-zaak gewikkeld te zijn. Dit is geen gewone misdaad. Verscheidene menschen zullen ouder en wijzer zijn vóór de schuldige gevonden en opgehangen is."

„Wat mijnheer Furneaux op 't oog heeft," zei Winter vroolijk, „is een eigenaardige gewoonte van sommige getuigen als zij door de politie verhoord worden. Zij wapenen zich om zoo te zeggen tegen een aanval. U moet weten, Mijnheer Theydon, dat wij niemand verdenken. Wij trachten feiten bij elkaar te krijgen en hopen daaruit een theorie op te bouwen. Telkens vergissen wij ons. Wij zijn heusch niet slimmer dan andere menschen. Ons eenige voordeel is een groote ondervinding van crimineele zaken. De detective uit romans — vergeef me — bestaat eenvoudig niet in het gewone leven."

„Ik neem Uw terechtwijzing aan," zei Theydon. „Ik geloof dat de grijze auto mij nog door 't hoofd speelde. Van dit oogenblik af begin ik opnieuw. In ieder geval zoudt U door den man, die mij uit den schouwburg thuisbracht, mijn herinnering wat den tijd betreft kunnen controleeren."

Winter knikte. Het deed hem blijkbaar genoegen, dat Theydon geneigd was zijn inzicht over de moeilijkheden, die de politie in haar strijd tegen boosdoeners ondervindt, te deelen.

„Hebt U iemand in 't bijzonder gezien of bent U iemand tegengekomen, toen Uw taxi dit huis naderde of toen U de trap opging ?"

„Neen," zei Theydon.

Hij voelde instinctief, dat als de detective den man opzocht, die hem van den schouwburg naar huis gebracht had 't mogelijk zou zijn, dat die bestuurder Forbes had opgemerkt, die eenige minuten later ook de aandacht getrokken had van een politieagent. Hij haastte zich dus er aan toe te voegen :

„U zei, iemand in 't bijzonder. Ik heb wel een langen, goedgekleeden heer gezien op den hoek van de straat, maar daarin was niets buitengewoons."

„Welken kant liep hij op ?"

„In deze richting."

„Dan zou 't wel kunnen zijn, dat dat de man was, die Mevrouw Lester kwam opzoeken ?"

„Ja."

„Bent U niet zoo goed als zeker dat hij 't was ?"

Theydon keek verbaasd op.

„Ik ?" zei hij. „Hoe zou ik dat zeker weten ? Als U meent dat hij 't kòn zijn, te oordeelen naar het tijdsverloop tusschen het oogenblik dat ik hem op den hoek zag en dat van 't geluid der voetstappen op de trap, gevolgd door 't opendoen van de deur van No. 17, ben ik 't met U eens."

Winter knikte weer. Blijkbaar was hij tevreden met Theydon's verbetering.

„Daar 't weer zoo slecht was, bent U zeker gauw naar binnengegaan, toen de taxi ophield ?" zei hij.

„Dat is net eender alsof U me voor wijs genoeg aanziet om niet in den regen te blijven staan," glimlachte Theydon.

„Juist. En U droeg een overjas, die U uitdeedt in de vestibule ?"

„Ja," en Theydon's stem toonde eenige verbazing over de aandacht, die er aan al die kleinigheden werd geschonken.

„Als U dan niet bepaald acht sloeg op de bewegingen van den langen heer, dien U genoemd hebt, waarom hebt U dan een van de ramen opengedaan en eruit gekeken, zoodra Bates naar de post gegaan was ?"

Theydon kreeg een kleur als een schooljongen, die door zijn meester op een leugen betrapt wordt.

„Hoe weet U in 's hemelsnaam dat ik uit 't raam gekeken heb ?" hijgde hij bijna.

„Ik wil 't U graag vertellen. Mijnheer Furneaux, niet ik, heeft die ontdekking gedaan. Toen wij hier vanmorgen kwamen, en hoorden dat U gisterenavond laat uit geweest waart, vroegen wij Uw knecht of hij ons over Uw doen en laten kon inlichten. Dat heeft hij gedaan. Zoover hij wist ging U op Uw club eten en daarna naar het Daly-theater. Hij was er ook zeker van, dat U niet naar huis geloopen hadt door den regen, en dus was 't gemakkelijk om de gevolgtrekking te maken, dat U in een overdekt voertuig thuisgekomen waart. Mijnheer Furneaux vroeg Bates de kleeren voor den dag te halen, die U gedragen hadt en die, ten gevolge van den schrik en de drukte door het bericht van den moord, nog niet afgeborsteld en weggeborgen waren. Bijgevolg droegen de zijden kraag en een gedeelte van den rug van Uw rok de sporen van regendruppels. Hoe waren die daarop gekomen ? De eenig logische gevolgtrekking was, dat U Uw hoofd en schouders uit een raam gestoken hadt, en de tijd waarop dit plaats heeft gehad, kan bijna zonder twijfel vastgesteld worden, omdat U Uw jas verwisseld hadt, toen Bates terugkwam van de brievenbus. Het moet geweest zijn óf dadelijk, toen U thuis kwam, òf terwijl Bates weg was. Natuurlijk zoudt U twee keer uit 't raam gekeken kunnen hebben. Is dat zoo ? Of 't eens of twee keer was, waarom hebt U 't gedaan ?"

DE OVERGANG OVER DEN RIJN. (*foto „Rembrandt"*).

Het pontveer op eenigen afstand van Lobith. De eenige plek in de rivier, die opengehouden werd.

Theydon's gevoelens ondergingen een snelle verandering terwijl Winter deze zeer overtuigende verklaring van een paar gewone feiten gaf. Van een betrapten schooljongen had hij nu 't gevoel gekregen van iemand, die zich door een kreupelbosch een weg moet banen, en die zich op den rand van een afgrond bevindt. Hij herinnerde zich vaag, dat Bates iets aan 't station gezegd had over de wijze, waarop de detectives, vooral Furneaux, hem ondervraagd hadden. Maar het was te laat om die waarschuwing toe te passen. Als hij nu weifelde, zou men hem in 't geheel niet meer gelooven. De mannen zouden de waarheid van zijn verbaasde gezicht lezen, alsof zij erop gedrukt stond. Hij was zóó ontdaan, dat hij verwachtte Winter, of dien kleinen duivel Furneaux spottend te hooren zeggen :

„Waarom probeert U James Creighton Forbes te beschermen ? Wat kan hij U schelen ? Wat doen zijn roem of maatschappelijke rang ter zake ? Wij zijn hier om er voor te zorgen dat er recht gedaan wordt: Vooruit, zeg de waarheid, het doet er niet toe, wie er onder lijden moet."

Maar geen van beiden zeiden ze iets dergelijks. Alleen wierp Furneaux een sarcastische opmerking tusschenbeide.

„U ziet, mijnheer Theydon, dat zelfs in een voorbeeld van ondergeschikt belang als dit wat redeneeren betreft, de man, die alleen maar ruikt aan de tabak eerder dan de man die haar rookt het raadsel oplost."

Theydon stak zijn handen uit ten teeken dat hij 't opgaf. Hij bedacht nog een middel om aan de moeilijkheid te ontkomen, en besloot er zonder aarzelen gebruik van te maken.

„Ik ben overwonnen," zei hij. „U dwingt mij toe te geven dat ik iets meer weet, al is 't maar heel weinig, dan ik tot nog toe bekend heb van den man, die Mevrouw Lester gisterenavond bezocht heeft. Ik heb daar tot nog toe niets van gezegd, omdat ik niet beschuldigd wou worden van een nieuwsgierigheid, die meer bij een babbelende dienstbode past. Ik heb den man, dien ik U beschreven heb, zien staren naar 't naambordje van de straat, toen mijn taxi den hoek omdraaide. Ik kende hem niet. Ik had hem nog nooit gezien vóór gisterenavond, maar hij zag er zóó gedistingeerd uit en had zoo iets bijzonders in zijn gezicht, dat hij me interesseerde en ik daarom eens weten wilde waar hij heen ging, want hij was blijkbaar een adres in dit huis aan 't zoeken. Daarom heb ik uit 't raam gekeken en heb hem de deur hieronder zien ingaan. Na eenigen tijd hoorde ik hem aan Mevrouw Lester's deur komen — tenminste — ik neem aan dat hij 't was. Vijf minuten later hoorden Bates en ik hem weggaan. Om zeker van mijn zaak te zijn, keek ik nog eens uit. Als U mij vraagt, waarom ik dat deed, kan ik 't U niet zeggen. Ik woon al vijf maanden op deze kamers en ik heb nog nooit, zoover ik me herinner, het raam opgeschoven en er uitgehangen om het doen en laten van iemand anders na te gaan. Ik kan het niet verklaren. 't Eenige wat ik zeggen kan, is dat 't zoo gebeurd is."

„Zoudt U hem herkennen als U hem terug zag ?"

„Ja."

Theydon durfde dit gerust verzekeren. Het was ongelooflijk dat een van de detectives hem die eene vraag zou doen, waarop hij zich nu vast voorgenomen had, een onwaar antwoord te geven, en in dit geloof werd hij gerechtvaardigd, daar zelfs het angstig-scherpzinnig verstand van Furneaux er niet opkwam, dat de man, die den vorigen avond door den regen geloopen was en de man, bij wien Theydon dien avond gedineerd had, dezelfde persoon was.

„Ik neem U niet kwalijk, dat U begonnen bent ons de waarheid gedeeltelijk te verbergen," zei de hoofdinspecteur droogjes. „U bent niet de eerste, en U zult zeker niet de laatste getuige zijn, uit wien de politie de feiten moet trekken. Nu wij beter met elkaar kunnen opschieten, kunt U ons helpen met dien onbekende te beschrijven."

Theydon stemde dadelijk toe. Hij gaf een beschrijving van Forbes zoo juist, als men zou kunnen verwachten van een goed opmerker na één rechtstreekschen blik van nabij, en één uit de verte uit een raam van 'n tweede verdieping op een regenachtigen avond in een door lantaarns verlichte straat.

„Tot zoo ver, best," zei Winter. „U bent erin geslaagd verscheidene bijzonderheden te vertellen, die ontbraken in de beschrijving van den politieagent, die toevallig op den hoek stond, toen Mevrouw Lester's bezoeker een brief op de bus deed. Hebt U dat gezien ?"

„Ja, het ging mij zelfs door de gedachten dat hij met opzet zijn open paraplu zóó hield, dat de agent zijn gezicht niet kon zien."

„Het is heusch wonderbaarlijk wat U al niet weet als Uw herinnering opgefrischt is," beet Furneaux hem toe.

Theydon was volstrekt niet beleedigd door deze sarcastische opmerking. Hij keek den detective lachend aan.

„Dàt heb ik zeker verdiend," zei hij onderdanig.

„Waarom hebt U, wat U van Mevrouw Lester's bezoeker wist, voor Uw knecht Bates verborgen gehouden ?"

„Ik schaamde me een beetje over de uitvlucht, die ik genomen had om hem de kamer uit te krijgen terwijl ik het raam den eersten keer opendeed."

„Dat was gisterenavond begrijpelijk, maar ik kan Uw reden om te zwijgen niet volgen, toen wij U aan het Waterloo-Station verteld hadden dat Mevrouw Lester vermoord was."

„Ik was geheel verslagen door het bericht. Ik had tijd noodig om na te denken. Ik was nooit van plan eenig belangrijk feit in dit onderhoud te verbergen."

„U hebt gemaakt dat ons onderzoek langer duurt dan noodig is en ons twaalf — vierentwintig uur doen verliezen. Ik begrijp U niet, Mijnheer Theydon. U zou geen woord over Uw nauwkeurige kennis van het uiterlijk van den geheimzinnigen onbekende gezegd hebben, als de regenbui van gisterenavond geen zichtbare sporen op Uw kleeren had achtergelaten. Kunt U mij verzekeren, dat die man U volkomen onbekend was ?"

„U bent streng tegen mij, Mijnheer Furneaux, maar daar ik me in een valsche positie geplaatst heb, moet ik Uw aanmerkingen wel aanhooren. Ik verklaar, op mijn eerewoord, dat de man, dien ik gezien heb, mij absoluut onbekend was."

Gelukkig hoefde Theydon zijn woorden niet te kiezen. Hij keek den detective onbevangen in 't gezicht.

(Wordt vervolgd).